

अमेरिकाको भविष्य र १८ जुलाई, २०२० - नम्बर दुई

सन्देश खानुहोस्

Jeff Pippenger

2023-08-24

परीक्षणकाल समाप्त हुनुअघि नै “यस पुस्तकको अगमवाणीका वचनहरूलाई मोहर नलगाऊ” भनी एउटा आज्ञा दिइन्छ।

अनि उहाँले मसँग भन्नुभयो, “यस पुस्तकको भविष्यवाणीका वचनहरूलाई मुद्राबन्द नगर; किनकि समय निकट आएको छ। जो अधर्मी छ, ऊ अझै अधर्मी नै रहोस्; र जो अशुद्ध छ, ऊ अझै अशुद्ध नै रहोस्; र जो धर्मी छ, ऊ अझै धर्मी नै रहोस्; र जो पवित्र छ, ऊ अझै पवित्र नै रहोस्।” प्रकाश २२:१०, ११।

प्रकाशको पुस्तकको पाँचौँ अध्यायमा, परमेश्वर पिता आफ्ना सिंहासनमा विराजमान हुनुहुन्छ, र उहाँका हातमा सात मोहरले मोहरबन्द गरिएको एउटा पुस्तक छ।

अनि मैले सिंहासनमा विराजमान हुनुहुनेको दाहिने हातमा भित्र र पछाडिपट्टि लेखिएको, सातवटा मोहरले छाप लगाइएको एउटा पुस्तक देखें। प्रकाश ५:१।

पहिलो पददेखि सुरु भएको वर्णन सातौँ अध्यायसम्म निरन्तर अघि बढ्दा, हामी देख्छौं कि यहूदाको कुलको सिंहका रूपमा चित्रित येशू नै उहाँका पिताको हातबाट पुस्तक लिनुहुन्छ र छापहरू क्रमशः खोल्न थाल्नुहुन्छ। जब उहाँले छैटौँ छाप खोल्नुहुन्छ र त्यस छापद्वारा सूचित सन्देश प्रस्तुत गर्नुहुन्छ, तब छैटौँ अध्याय समाप्त हुन्छ। त्यो एउटा प्रश्नसहित समाप्त हुन्छ, जसले सातौँ अध्यायतर्फ डोर्‍याउँछ, जहाँ हामी छैटौँ अध्यायको अन्तिम पदमा उठाइएको प्रश्नको उत्तर पाउँछौं।

किनकि उहाँको क्रोधको महान् दिन आइपुगेको छ; अनि को ठहरिन सक्षम हुनेछ? प्रकाश ६:१७।

सातौँ अध्यायले एक लाख चवालीस हजार र “महान् भीड” लाई परिचय गराउँछ। परमेश्वरका जनहरूलाई सातौँ अध्यायमा प्रस्तुत गरिएपछि मात्र, हामी सात मोहरहरूमध्ये सातौँ र अन्तिम मोहर खोलिएको पाउँछौं। प्रकाशको पुस्तकमा मोहर लगाइएको अर्को एक मात्र अगमवाणी दसौँ अध्यायका सात गर्जनहरू हुन्। सरल तात्पर्य यो हो कि, अनुग्रहको अवसर समाप्त हुनुअघि खोलिन सक्ने र प्रकाशको पुस्तकमा मोहर लगाइएको एक मात्र अगमवाणी “सात गर्जनहरू” नै हुन्।

वर्षौँदेखि, यदि दशकौँदेखि होइन भने, फ्युचर फर अमेरिका ले “सात गर्जनहरू” ले के प्रतिनिधित्व गर्छन् भन्ने कुरा पहिचान गर्दै आएको छ। “सात गर्जनहरू” ले ११ अगस्त, १८४० देखि २२ अक्टोबर, १८४४ सम्मको मिलराइट आन्दोलनको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। सिस्टर ह्वाइटले यस तथ्यलाई पुष्टि गर्नुहुन्छ र यो पनि थप्नुहुन्छ कि “सात गर्जनहरू” ले “भविष्यका घटनाहरूलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्छन्, जुन तिनको क्रमअनुसार प्रकट गरिनेछन्।” यी तथ्यहरूको विस्तृत प्रस्तुति, जो यी अगमवाणीसम्बन्धी यथार्थहरूसँग अपरिचित छन्, तिनीहरूका लागि Habakkuk's Tables मा पाउन सकिन्छ।

विगतमा प्रस्तुत गरिएका सात गर्जनहरूको सत्य अझै पनि सत्य नै हो, तर यस वर्षको अगस्टदेखि प्रभुले यी विषयहरूबाट आफ्नो हात हटाउनुभएको छ र अझ बढी समझ प्रकट गरिएको छ। हामी प्रकाशको पुस्तकको दशौँ अध्यायबाट आरम्भ गर्नेछौं, त्यसपछि उक्त अध्यायबारे सिस्टर ह्वाइटको टिप्पणी विचार गर्नेछौं। यो गर्नुअघि, हामीले सात गर्जनहरूको विचारसँग असम्बन्धित दुई बुँदाहरू पहिचान गर्नुपर्छ।

पहिलो बुँदा यो हो कि अहिले उद्धाटित भएको सात गर्जनहरूको सत्यको पहिचान गर्न, सात गर्जनहरूले जे प्रतिनिधित्व गर्छन् त्यसलाई यथास्थान स्थापित गर्न सत्यका केही धाराहरू आवश्यक पर्छन्। यहाँ, म प्रार्थना गर्दछु, सन्तहरूको धैर्य छ। यससँग सम्बन्धित दोस्रो बुँदा यो हो कि यी लेखहरूको श्रव्य प्रस्तुति तयार गर्ने कार्यक्रमले पढ्न र बोल्न सक्ने समयको मात्रामा एउटा सीमितता राख्दछ। प्रत्येक लेख त्यही समयावधिभित्र अट्नेपर्छ। यस अध्ययनको प्रारम्भदेखि नै, म तपाईंलाई सूचित गर्दछु कि सात गर्जनहरूले प्रतिनिधित्व गर्ने सत्य स्थापित गर्न केही लेखहरू आवश्यक पर्नेछन्। अब अध्याय दसतिर।

अनि मैले अर्को एक शक्तिशाली स्वर्गदूतलाई स्वर्गबाट ओर्लौं गरेको देखें, जो बादलले वेष्टित थियो; र उसको शिरमाथि इन्द्रेणी थियो, र उसको मुख सूर्यजस्तै थियो, र उसका खुट्टाहरू आगोका खम्बाहरूजस्ता थिए। अनि उसको हातमा एउटा सानो पुस्तक खुला थियो; र उसले आफ्नो दाहिने खुट्टा समुद्रमाथि, र देब्रे खुट्टा पृथ्वीमाथि राख्यो, अनि सिंह गर्जेझैं ठूलो स्वरले करायो; र जब उसले करायो, सात गर्जनहरूले आफ्ना-आफ्ना स्वरहरू उच्चारण गरे। अनि जब ती सात गर्जनहरूले आफ्ना स्वरहरू उच्चारण गरिसके, म लेख्नै लागि रहेको थिएँ; तर मैले स्वर्गबाट एउटा स्वर यसो भन्दै गरेको सुनेँ, “ती सात गर्जनहरूले जे उच्चारण गरेका छन्, त्यसलाई मुहर लगाऊ, र ती नलेख।” अनि मैले समुद्र र पृथ्वीमाथि उभिएको देखेको त्यस स्वर्गदूतले आफ्नो हात स्वर्गतिर उठायो, अनि जसले सदा-सर्वदा जीवित रहनुहुन्छ, जसले स्वर्ग र त्यसमा भएका सबै कुरा, पृथ्वी र त्यसमा भएका सबै कुरा, र समुद्र र त्यसमा भएका सबै कुरा सृष्टि गर्नुभयो, उहाँकै नाममा शपथ खाँयो कि अब उप्रान्त समय रहनेछैन; तर सातौँ स्वर्गदूतको स्वरका दिनहरूमा, जब उसले तुरही फुक्न आरम्भ गर्नेछ, तब परमेश्वरको रहस्य पूरा हुनेछ, जसरी उहाँले आफ्ना सेवक अगमवक्ताहरूलाई घोषणा गर्नुभएको थियो। अनि मैले स्वर्गबाट सुनेको त्यो स्वरले मसँग फेरि बोल्‍यो, र भन्यो, “समुद्र र पृथ्वीमाथि उभिरहेको स्वर्गदूतको हातमा खुला रहेको त्यो सानो पुस्तक जाऊ र लेऊ।” तब म त्यस स्वर्गदूतकहाँ गएँ, र त्यसलाई भनँ, “मलाई त्यो सानो पुस्तक देऊ।” अनि उसले मलाई भन्यो, “यो लेऊ, र यसलाई खाइहाल; यसले तिम्रो पेट तीतो बनाउनेछ, तर तिम्रो मुखमा यो महझैं मीठो हुनेछ।” अनि मैले त्यो सानो पुस्तक स्वर्गदूतको हातबाट लिएँ, र खाएँ; अनि मेरो मुखमा त्यो महझैं मीठो थियो; तर मैले त्यो खाइसकेपछि, मेरो पेट तीतो भयो। अनि उसले मलाई भन्यो, “तैंले धेरै जातिहरू, राष्ट्रहरू, भाषाहरू, र राजाहरूका सामु फेरि अगमवाणी गर्नेपर्छ।” प्रकाश १०:१-११।

दसौँ अध्यायबारे टिप्पणी गर्दै, सिस्टर ह्वाइट यसो भन्छिन्:

“यूहन्नालाई शिक्षा दिने त्यो शक्तिशाली स्वर्गदूत येशू ख्रीष्टभन्दा कम व्यक्तित्वको हुनुहुन्नथ्यो। उहाँले आफ्नो दाहिने खुट्टा समुद्रमा र बायाँ खुट्टा सुख्खा भूमिमा राख्नुभएकोले, शैतानसँगको महान् विवादका अन्तिम दृश्यहरूमा उहाँले निर्वाह गरिरहनुभएको भूमिकालाई देखाउँछ। यो अवस्थाले सारा पृथ्वीमाथि उहाँको सर्वोच्च शक्ति र अधिकारलाई जनाउँछ। यो विवाद युगदेखि युगसम्म अझ बलियो र अझ दृढ बन्दै आएको थियो, र अन्धकारका शक्तिहरूको कुशल कार्य आफ्नो चरम सीमामा पुग्ने अन्तिम दृश्यहरूसम्म यसरी नै जारी रहनेछ। शैतान, दुष्ट मानिसहरूसँग एकताबद्ध भई, सत्यको प्रेम ग्रहण नगर्ने सारा संसार र मण्डलीहरूलाई छल्नेछ। तर त्यो शक्तिशाली स्वर्गदूतले ध्यानाकर्षण गर्नुहुन्छ। उहाँ ठूलो स्वरले पुकार गर्नुहुन्छ। सत्यको विरोध गर्न शैतानसँग एकताबद्ध भएकाहरूलाई उहाँको स्वरको शक्ति र अधिकार देखाइनु छ।”

“यी सात गर्जनहरूले आफ्ना स्वरहरू उच्चारण गरिसकेपछि, सानो पुस्तकको विषयमा दानिएललाई जस्तै यूहन्नालाई यो आज्ञा आउँछ: ‘ती कुराहरूलाई मोहर लगाऊ, जुन सात गर्जनहरूले उच्चारण गरेका छन्।’ यी भविष्यका घटनाहरूसित सम्बन्धित छन्, जो आफ्नै क्रममा प्रकट गरिनेछन्। दानिएल दिनहरूको अन्त्यमा आफ्नो भागमा खडा हुनेछ। यूहन्नाले सानो पुस्तकलाई अमोहरित देख्छ। तब दानिएलका भविष्यवाणीहरूले संसारलाई दिइनुपर्ने पहिलो, दोस्रो, र तेस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरूमा आफ्नो उचित स्थान पाउँछन्। सानो पुस्तकको अमोहरण समयसम्बन्धी सन्देश थियो।”

“दानिएल र प्रकाशको पुस्तक एउटै हुन्। एउटा भविष्यवाणी हो, अर्को प्रकाशन; एउटा मोहर लगाइएको पुस्तक हो, अर्को खोलिएको पुस्तक। यूहन्नाले गर्जनहरूले उच्चारण गरेका रहस्यहरू सुने, तर ती लेख्न नपाउने आज्ञा उनलाई दिइयो।”

“यूहन्नालाई दिइएको विशेष ज्योति, जुन सात गर्जनहरूमा व्यक्त गरिएको थियो, पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको सन्देशान्तर्गत घट्ने घटनाहरूको रूपरेखा थियो। जनताले यी कुराहरू जान्नु उत्तम थिएन, किनकि तिनीहरूको विश्वास अनिवार्यतः परीक्षित हुनुपर्थ्यो। परमेश्वरको व्यवस्थाअनुसार अति अद्भुत र उन्नत सत्यहरू घोषणा गरिनुपर्ने थियो। पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको सन्देश घोषणा गरिनुपर्ने थियो, तर यी सन्देशहरूले आफ्नो विशिष्ट कार्य पूरा नगरेसम्म त्यसअघि कुनै थप ज्योति प्रकट गरिनु हुँदैनथ्यो। यो त्यस स्वर्गदूतद्वारा प्रतीकित गरिएको छ, जो एक खुट्टा समुद्रमा राखेर उभिएको थियो, र अत्यन्त गम्भीर शपथसहित घोषणा गर्दै थियो कि अब समय रहनेछैन।” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

११ अगस्त, १८४० मा अवतरण गर्नुहुने “शक्तिशाली स्वर्गदूत” ख्रीष्ट नै हुनुहुन्थ्यो, र उहाँको हातमा एउटा सन्देश थियो, जुन यूहन्नालाई खान भनिएको थियो। यूहन्नाले खाएको कुरा एक सन्देश थियो, तर त्यो स्पष्ट रूपमा परमेश्वरका जनहरूका लागि जानुपर्ने सन्देश थियो, संसारकहाँ होइन। यस खण्डमा लक्षित श्रोता को हुन् भन्ने कुरा पहिचान गर्नु महत्त्वपूर्ण छ, किनकि ख्रीष्ट ११ अगस्त, १८४० मा अवतरण गर्नुभयो, जसले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको सामर्थ्यप्रदानलाई चिह्नित गर्‍यो, र यसरी पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश कहिले सारा संसारभरि पु-याइने थियो भन्ने कुरा पनि पहिचान गर्‍यो; तर यूहन्नाले खानुपर्ने सानो पुस्तकले प्रोटेस्टेन्टवादले प्रोटेस्टेन्टवादको आवरण मिलेराइटहरूलाई कहिले सुम्यो भन्ने कुरा जनाइरहेको छ। जब ख्रीष्ट सानो पुस्तक लिएर अवतरण गर्नुभयो, उहाँले उजाडस्थानबाट आएको मण्डलीसँगको आफ्नो करारसम्बन्ध अन्त्य गर्दै हुनुहुन्थ्यो र एकै साथ मिलेराइट जनतालाई आफ्ना नयाँ चुनिएका करारका जनहरूका रूपमा पहिचान गर्दै हुनुहुन्थ्यो। मिलेराइटहरू त्यस्ता मानिसहरू थिए, जो पहिले परमेश्वरका जनहरू थिएनन्। अगमवक्ताहरू एकअर्कासँग कहिल्यै विरोध गर्दैनन्।

अनि उहाँले मसँग भन्नुभयो, मानिसको सन्तान, आफ्ना खुट्टामा उभिरह, अनि म तँसँग बोल्नेछु। जब उहाँले मसँग बोल्नुभयो, तब आत्मा मभित्र प्रवेश गर्‍यो र मलाई मेरा खुट्टामै उभ्यायो, अनि मैले मसँग बोल्नुहुनेको वचन सुनें। अनि उहाँले मसँग भन्नुभयो, मानिसको सन्तान, म तँलाई इस्राएलका सन्तानहरूका पठाउँछु, त्यो विद्रोही जातिकहाँ जसले मेरो विरुद्धमा विद्रोह गरेको छ; तिनीहरू र तिनीहरूका पिताहरूले आजकै दिनसम्म मेरो विरुद्धमा अपराध गरेका छन्। किनकि तिनीहरू निर्लज्ज सन्तान र कठोरहृदयी छन्। म तँलाई तिनीहरूका पठाउँछु; अनि तूले तिनीहरूलाई भन्नु, परमप्रभु यहोवा यसो भन्नुहुन्छ। अनि तिनीहरूले सुने पनि, नसुने पनि—किनकि तिनीहरू विद्रोही घराना हुन्—तैपनि तिनीहरूले जान्नेछन् कि तिनीहरूका बीचमा एक जना अगमवक्ता थियो। अनि तँ, मानिसको सन्तान, तिनीहरूदेखि नडराउनु, न त तिनीहरूका वचनदेखि डराउनु, यद्यपि काँडा र सिउँडीहरू तँसँगै छन्, र तँ बिच्छीहरूका बीचमा बस्छस्; तिनीहरूका वचनदेखि नडराउनु, न त तिनीहरूका दृष्टिदेखि विचलित हुनु, यद्यपि तिनीहरू विद्रोही घराना हुन्। अनि तूले मेरा वचनहरू तिनीहरूलाई बोल्नु, तिनीहरूले सुने पनि, नसुने पनि; किनकि तिनीहरू अत्यन्तै विद्रोही छन्। तर तँ, मानिसको सन्तान, मैले तँलाई जे भन्छु सो सुन; त्यस विद्रोही घरानाजस्तै विद्रोही नहुनु; आफ्नो मुख खोल, र म तँलाई जे दिन्छु त्यो खा। अनि जब मैले हेर्ने, हेर, एक हात मतर्फ बढाइयो; अनि, हेर, त्यसमा पुस्तकको एक पत्ररोल थियो। अनि उहाँले त्यसलाई मेरो सामु फैलाइदिनुभयो; र त्यो भित्र र बाहिर दुवैतर्फ लेखिएको थियो; अनि त्यसमा विलाप, शोक, र हाय लेखिएका थिए। फेरि उहाँले मसँग भन्नुभयो, मानिसको सन्तान, तँले जे भेट्छस् त्यो खा; यो पत्ररोल खा, अनि गएर इस्राएलको घरानासँग बोल। तब मैले आफ्नो मुख खोलेँ, र उहाँले मलाई त्यो पत्ररोल खान लगाउनुभयो। अनि उहाँले मसँग भन्नुभयो, मानिसको सन्तान, म तँलाई दिने यो पत्ररोलले आफ्नो पेट भर, र आफ्ना आन्द्रा पूर्ण गर। तब मैले त्यो खाएँ; अनि त्यो मेरो मुखमा मिठासका निम्ति महजस्तै भयो। अनि उहाँले मसँग भन्नुभयो, मानिसको सन्तान, जा, इस्राएलको घरानाकहाँ जा, र मेरा वचनहरू तिनीहरूलाई बोल। किनकि तँलाई अपरिचित बोली र कठिन भाषावालाहरूको जातिकहाँ होइन, तर इस्राएलको घरानाकहाँ पठाइएको छ; अपरिचित बोली र कठिन भाषावाला धेरै जातिहरूकाहाँ होइन, जसका वचनहरू तँ बुझ्न सक्दैनस्। निश्चय नै, यदि मैले तँलाई तिनीहरूका पठाएको भए, तिनीहरूले तँको कुरा सुन्नेथे। तर इस्राएलको घरानाले तँको कुरा सुन्नेछैन; किनकि तिनीहरूले मेरो कुरा सुन्न चाहँदैनन्; किनकि इस्राएलको सारा घराना निर्लज्ज र कठोरहृदयी छन्। हेर, मैले तेरो अनुहार तिनीहरूका अनुहारहरूको विरुद्धमा दृढ बनाएको छु, र तेरो निधार तिनीहरूका निधारहरूको विरुद्धमा दृढ बनाएको छु। चकमकभन्दा पनि कठोर हीराजस्तै मैले तेरो निधार बनाएको छु;

तिनीहरूदेखि नडरा, न त तिनीहरूका दृष्टिदेखि विचलित हो, यद्यपि तिनीहरू विद्रोही घराना हुन्। फेरि उहाँले मसँग भन्नुभयो, मानिसको सन्तान, म तँसँग बोल्ने मेरा सबै वचनहरू आफ्नो हृदयमा ग्रहण गर, र आफ्ना कानले सुन। इजकिएल २:१-३:१०।

जब ख्रीष्ट त्यो सानो पुस्तक लिएर तल आउनुभयो, जसलाई यूहन्नाले लिएर खाए, त्यो उनको “मुखमा मिठासका लागि महजस्तो” थियो। प्रकाशक यूहन्ना र इजकिएल—दुवैले ख्रीष्टको “हात”बाट एउटा सन्देश ग्रहण गर्छन्। इजकिएल, र त्यसकारण यूहन्नासँग पनि, “इसाएलको घराना”लाई सुनाउनुपर्ने सन्देश थियो, इसाएल बाहिरकाहरूलाई होइन। यदि इसाएल बाहिरकाहरूले त्यो सन्देश सुनेका भए, तिनीहरूले त्यसलाई स्वीकार गर्नेथिए, तर इसाएलले होइन, किनकि इसाएलको “सम्पूर्ण घराना” “ढीठ र कठोरहृदय” छ। इसाएलको पूरा घराना (सम्पूर्ण घराना) पूर्णतया विद्रोही थियो। सन् १८४० मा इसाएललाई प्रकाश अध्याय १० मा उजाडस्थानको मण्डलीको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो। तिनीहरूले आफ्नो अनुग्रहकालको प्याला भरिसकेका थिए।

यद्यपि त्यो सन्देश इसाएलले सुन्ने थिएन, तैपनि अगमवक्तालाई सानो पुस्तकको सन्देश उनीहरूकहाँ लैजान आज्ञा दिइयो, ताकि पहिलो स्वर्गदूतको ज्योति अस्वीकार गरेकोमा उनीहरूलाई उत्तरदायी ठहराउन सकियोस्। न्यायका पुस्तकहरूमा, उनीहरूका “बीचमा” रहेको “अगमवक्ता”-को सन्देश सुन्न अस्वीकार गरेकोमा उनीहरूलाई उत्तरदायी ठहराइनु थियो। अगमवक्तालाई अस्वीकार गर्नु भनेको त्यस सन्देशलाई अस्वीकार गर्नु हो, जुन स्वर्गदूत गब्रिएलद्वारा अगमवक्तालाई दिइएको थियो, र गब्रिएलले आफैं त्यो सन्देश ख्रीष्टबाट प्राप्त गरेका थिए, जसले त्यो पिताबाट प्राप्त गर्नुभएको थियो। जब ख्रीष्ट आफ्नो हातमा सानो पुस्तकको सन्देश लिएर ओर्लनुभयो, त्यो उहाँको बप्तिस्माको बेला पवित्र आत्मा ओर्लनुभएको घटनासँग समान्तर थियो। त्यसको पूर्वछाया मोशाले जलिरहेको झाडीमा देखाएका थिए, र सुधारसम्बन्धी हरेक आन्दोलनमा विद्यमान रहने ठीक त्यही मार्गचिह्न पनि त्यही हो।

“पृथ्वीमा परमेश्वरको कार्यले, युगदेखि युगसम्म, प्रत्येक महान् सुधार वा धार्मिक आन्दोलनमा उल्लेखनीय समानता प्रस्तुत गर्दछ। मानिसहरूसँग परमेश्वरले व्यवहार गर्नुहुने सिद्धान्तहरू सधैं उस्तै रहन्छन्। वर्तमानका महत्त्वपूर्ण आन्दोलनहरूको समानान्तर अतीतका आन्दोलनहरूमा पाइन्छ, र अघिल्ला युगहरूमा कलीसियाको अनुभवमा हाम्रो आफ्नै समयका लागि अत्यन्त मूल्यवान् शिक्षाहरू छन्।” The Great Controversy, 343.

११ अगस्ट, १८४० मा ओटोमन प्रभुत्वको पतन (जुन समय यूहन्ना र इजकिएलले ख्रीष्टको “हात” मा रहेको सानो पुस्तक खाए) ले १७९८ मा “अन्यको समय” मा “आइपुगेको” पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको “सशक्तीकरण” लाई चिन्हित गर्दछ। यो मिलरवादीहरूको प्रमुख भविष्यवाणीसम्बन्धी नियम—एक दिनको लागि एक वर्षको सिद्धान्त—को पुष्टि द्वारा “सशक्त” बनाइयो। त्यसपछि ख्रीष्टले, उहाँले आफ्नो बप्तिस्माको समयमा गर्नुभएको जस्तै, मिलरवादी मन्दिरको जग खडा गर्न थाल्नुभयो।

“नतनएलको डगमगाइरहेको विश्वास अब दृढ बन्यो, र उनले उत्तर दिँदै भने, ‘रब्बी, तपाईं परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ; तपाईं इसाएलका राजा हुनुहुन्छ।’ येशूले उनलाई उत्तर दिँदै भन्नुभयो, ‘मैले तिमीलाई अज्जीरको रूखमुनि देखेँ भनेर तिमी विश्वास गर्छौ? तिमीले यीभन्दा अझ महान् कुराहरू देखेछौ।’ अनि उहाँले उनलाई भन्नुभयो, ‘साँच्चै, साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, यसउपान्त तिमीहरूले स्वर्ग खुलिएको, र परमेश्वरका स्वर्गदूतहरू मानिसका पुत्रमाथि उक्लँदै र ओर्लँदै गरेको देखेछौ।’”

“यी प्रारम्भिक केही शिष्यहरूमा ख्रीष्टियन मण्डलीको आधार व्यक्तिगत प्रयासद्वारा बसालिँदै थियो। यूहन्नाले पहिले आफ्ना दुई जना शिष्यहरूलाई ख्रीष्टतर्फ निर्देशित गरे। त्यसपछि तिनीहरूमध्ये एक जनाले आफ्ना एक भाइलाई भेटायो, र उसलाई ख्रीष्टकहाँ ल्यायो। त्यसपछि उहाँले फिलिपलाई उहाँको पछि लाग्न बोलाउनुभयो, र फिलिप नथनेएलको खोजीमा गयो।” Spirit of Prophecy, volume 2, 66.

जब ख्रीष्ट ११ अगस्ट १८४० मा आफ्नो हातमा सानो पुस्तक खुला राखी तल ओर्लनुभयो, तब यो उहाँको पृथ्वीसम्बन्धी इतिहासको सुधार आन्दोलनमा पूर्वछायित भइसकेको थियो, किनकि प्रत्येक सुधार आन्दोलनसँग उही समान मार्गचिह्नहरू हुन्छन्। मोशा र उनले अघि बढाएको सुधारात्मक आन्दोलनसँग पनि उही मार्गचिह्न थियो। दहिलो

झाडीमा मोशाको अनुभवले ख्रीष्टको बप्तिस्मामा पवित्र आत्मा अवतरण गर्नुभएको कुराको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्‍यो; त्यसले फेरि १८४० लाई प्रतिरूपित गर्‍यो, र त्यसले फेरि ११ सेप्टेम्बर २००१ लाई प्रतिरूपित गर्दछ, जब प्रकाश अठारको शक्तिशाली स्वर्गदूत तल ओर्लियो।

पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको “आगमन”, दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको “आगमन”, र तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको “आगमन” सबै स्वर्गदूतहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। पहिलो स्वर्गदूतको हातमा एउटा सानो पुस्तक छ, दोस्रोको हातमा एउटा लेख थियो, र तेस्रोको हातमा एउटा चर्मपत्र थियो। दुई वा तीन जनाको साक्षीद्वारा एक सत्य स्थापित हुन्छ। यी तीनै स्वर्गदूतहरूका हातमा—चाहे तिनीहरूको आगमनको समयमा होस् वा सामर्थ्यप्राप्तिको समयमा—एउटा सन्देश हुन्छ।

यूहन्ना र इजकिएलले ती व्यक्तिहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् जसले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश “सशक्त” बनाइएपछि त्यो सन्देश ग्रहण गरे; यो पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश १७९८ मा “आइपुगेको” समयभन्दा भिन्न ऐतिहासिक चिन्ह हो।

एउटा सन्देशको “आगमन” र त्यसको “सामर्थ्य-प्रदान” बीचको भिन्नता ध्यान दिन अत्यन्तै महत्त्वपूर्ण विभेदन हो। जब हामी निम्नलिखित खण्डलाई विचार गर्छौं, तब यो ध्यान दिनुहोस् कि पहिलो स्वर्गदूतको उद्देश्य प्रकाश १८ मा आफ्नो महिमाद्वारा पृथ्वीलाई उज्यालो पार्ने स्वर्गदूतको उद्देश्यसँग पूर्णतः समान छ। साथै, यो पनि ध्यान दिनुहोस् कि प्रत्येक सन्देशले विभाजन उत्पन्न गर्छ, जसले उपासकहरूका दुई वर्ग उत्पादन गर्छ।

“मलाई देखाइयो कि पृथ्वीमा भइरहेका कार्यप्रति सारा स्वर्गले कत्तिको चासो लिएको थियो। येशूले एक शक्तिशाली स्वर्गदूतलाई [पहिलो स्वर्गदूत] तल ओर्लेर पृथ्वीका बासिन्दाहरूलाई उहाँको दोस्रो आगमनको तयारी गर्न चेतावनी दिन नियुक्त गर्नुभयो। जब त्यो स्वर्गदूत स्वर्गमा येशूको उपस्थितिबाट प्रस्थान गर्‍यो, अत्यन्तै उज्यालो र महिमामय ज्योति उसको अघि-अघि गयो। मलाई भनियो कि उसको मिशन पृथ्वीलाई आफ्नो महिमाले प्रकाशित गर्नु र मानिसलाई परमेश्वरको आउँदै गरेको क्रोधबारे चेतावनी दिनु थियो। भीडका भीडले त्यो ज्योति ग्रहण गरे। तिनीहरूमध्ये केही अत्यन्तै गम्भीर देखिन्थे, भने अरू हर्षित र परमानन्दित थिए। ज्योति ग्रहण गर्ने सबैले आफ्ना अनुहार स्वर्गतिर फर्काए र परमेश्वरको महिमा गरे। यद्यपि त्यो सबैमाथि खन्याइएको थियो, केही भने केवल त्यसको प्रभावमा मात्र आए, तर त्यसलाई हृदयदेखि ग्रहण गरेनन्। धेरै जना ठूलो क्रोधले भरिए। सेवकहरू र मानिसहरू नीचहरूसँग एकताबद्ध भए र त्यस शक्तिशाली स्वर्गदूतले फैलाएको ज्योतिको दृढतापूर्वक विरोध गरे। तर जस-जसले त्यसलाई ग्रहण गरे, तिनीहरू संसारबाट अलग भए र एक-अर्कासँग घनिष्ठ रूपमा एकताबद्ध भए।”

“शैतान र उसका दूतहरू सम्भव भएसम्म धेरै जनाको मनलाई ज्योतिबाट विचलित पार्ने प्रयत्नमा अत्यन्त व्यस्ततापूर्वक लागिपरेका थिए। जस समूहले त्यसलाई अस्वीकार गर्‍यो, तिनीहरू अन्धकारमा छोडिए। मैले परमेश्वरका दूतलाई उहाँका दाबी गरिएका जनहरूमाथि अति गहिरो चासोका साथ निगरानी गरिरहेको देखें, ताकि स्वर्गीय उद्गमको सन्देश तिनीहरूका सामु प्रस्तुत गरिँदा तिनीहरूले विकास गरेको चरित्र अभिलेख गर्न सकून्। र जब येशूप्रति प्रेम भएको दाबी गर्ने धेरै नै जनाले स्वर्गीय सन्देशबाट तिरस्कार, उपहास, र घृणाका साथ मुख फर्काए, तब आफ्नो हातमा चर्मपत्र लिएको एक दूतले त्यो लज्जास्पद अभिलेख तयार गर्‍यो। येशूलाई उहाँका दाबी गरिएका अनुयायीहरूद्वारा यसरी तुच्छ ठानिएकोमा सारा स्वर्ग आक्रोशले भरियो।

“मैले भरोसा गर्नेहरूका निराशा देखें, किनकि उनीहरूले अपेक्षित समयमा आफ्ना प्रभुलाई देखेनन्। भविष्यलाई गुप्त राख्नु र आफ्ना जनहरूलाई निर्णयको बिन्दुसम्म ल्याउनु परमेश्वरको उद्देश्य थियो। ख्रीष्टको आगमनको निश्चित समयबारेको प्रचारविना, परमेश्वरले अभिप्राय गर्नुभएको कार्य पूरा हुने थिएन। शैतानले अति धेरैलाई न्याय र कृपाको अवसरको अन्त्यसँग सम्बन्धित महान् घटनाहरूलाई भविष्यको धेरै टाढा हेर्नतर्फ डोच्याइरहेको थियो। जनहरूलाई वर्तमान तयारीको निम्ति गम्भीरतापूर्वक खोजी गर्न ल्याइनु आवश्यक थियो।”

“समय बित्दै जाँदा, जसले स्वर्गदूतको ज्योति पूर्ण रूपमा ग्रहण गरेका थिएनन्, तिनीहरू त्यस सन्देशलाई तिरस्कार गर्नेहरूका साथ एक भए, र तिनीहरूले निराश भएकाहरूमाथि उपहासका साथ आक्रमण गरे।

स्वर्गदूतहरूले ख्रीष्टका भनाइका अनुयायीहरूको अवस्था चिन्हित गरे। निश्चित समयको बिताइले तिनीहरूलाई जाँचेर प्रमाणित गरेको थियो, र अति धेरै तौलमा तौलिँदा न्यून पाइए। तिनीहरूले उच्च स्वरमा आफूलाई ख्रीष्टियन भएको दाबी गरे, तर प्रायः हरेक पक्षमा ख्रीष्टलाई पछ्याउन असफल भए। येशूका भनाइका अनुयायीहरूको अवस्थाप्रति शैतान आनन्दित भयो।”

“उसले तिनीहरूलाई आफ्नो पासोमा पारेको थियो। उसले बहुसंख्यकलाई सीधा मार्ग त्याग्न लगाएको थियो, र तिनीहरू स्वर्गतर्फ कुनै अर्को बाटोबाट चढ्ने प्रयत्न गरिरहेका थिए। स्वर्गदूतहरूले सियोनमा पापीहरू र संसारप्रेमी कपटीहरूसँग मिसिएका शुद्ध र पवित्र जनहरूलाई देखे। तिनीहरूले येशूका सच्चा चेलाहरूको निगरानी गरेका थिए; तर भ्रष्टहरूले पवित्रहरूलाई प्रभाव पारिरहेका थिए। जसका हृदय येशूलाई देख्ने उत्कट अभिलाषाले प्रज्वलित थिए, तिनीहरूलाई उहाँको आगमनको विषयमा बोल्न नदिन तिनीहरूका आफूलाई भाइ भन्नेहरूले निषेध गरेका थिए। स्वर्गदूतहरूले त्यो दृश्य हेरे र आफ्ना प्रभुको प्रकट हुने क्षणलाई प्रेम गर्ने बाँकी रहेकाहरूप्रति सहानुभूति प्रकट गरे।”

“अर्को एक शक्तिशाली स्वर्गदूत [दोस्रो स्वर्गदूत] लाई पृथ्वीमा ओर्लन पठाइयो। येशूले उहाँको हातमा एउटा लेख राख्नुभयो, र जब उहाँ पृथ्वीमा आउनुभयो, उहाँले यसरी पुकार गर्नुभयो, ‘बेबिलोन पतन भयो, पतन भयो।’ त्यसपछि मैले ती निराश भएकाहरूलाई फेरि स्वर्गतिर आफ्ना आँखा उठाउँदै, आफ्ना प्रभुको प्रकट हुने घटनातर्फ विश्वास र आशाका साथ हेरिरहेका देखें। तर धेरैजना मानो निद्रामा परेका जस्तै, एक प्रकारको मूढ अवस्थामै रहेझैं देखिन्थे; तथापि, म तिनीहरूका अनुहारहरूमा गहिरो शोकको छाप देख्न सक्थें। ती निराश भएकाहरूले धर्मशास्त्रबाट देखे कि तिनीहरू ढिलाइको समयमा थिए, र तिनीहरूले दर्शनको परिपूर्तिको धैर्यपूर्वक प्रतीक्षा गर्नुपर्थ्यो। जस प्रमाणले तिनीहरूलाई 1843 मा आफ्ना प्रभुको प्रतीक्षा गर्न प्रेरित गरेको थियो, त्यही प्रमाणले तिनीहरूलाई 1844 मा उहाँको अपेक्षा गर्न अगुवाइ गर्‍यो। तैपनि मैले देखें कि बहुसंख्यकसँग त्यो उत्साह थिएन, जसले 1843 मा तिनीहरूको विश्वासलाई विशेष चिन्हित गरेको थियो। तिनीहरूको निराशाले तिनीहरूको विश्वासलाई म्लान तुल्याएको थियो।”

“जब परमेश्वरका जनहरू दोस्रो स्वर्गदूतको पुकारमा एकताबद्ध भए, स्वर्गीय सेनाले त्यस सन्देशको प्रभावलाई अत्यन्त गहिरो चासोका साथ नियाले। तिनीहरूले देखे कि ख्रीष्टियन नाम धारण गर्ने धेरै जनाले निराश भएका मानिसहरूमाथि तिरस्कार र उपहासका साथ फर्किए। जब ठट्टा गर्ने ओठहरूबाट यी शब्दहरू निस्किए, ‘तिमीहरू अझै माथि गएका छैनौ!’ एक स्वर्गदूतले तिनलाई लेख्यो। स्वर्गदूतले भन्यो, ‘तिनीहरू परमेश्वरको खिल्ली उडाउँछन्।’ मलाई प्राचीन समयमा गरिएको यस्तै एउटा पापतर्फ फर्काइयो। एलियालाई स्वर्गमा उठाइयो, र उनको ओढ्ने वस्त्र एलीशामाथि खस्यो। त्यसपछि दुष्ट युवाहरूले, जसले आफ्ना आमाबाबुबाट परमेश्वरका मानिसलाई तुच्छ ठान्न सिकेका थिए, एलीशाको पछि लागे, र उपहासपूर्वक कराए, ‘माथि जा, ए टाउकोखुइले; माथि जा, ए टाउकोखुइले।’ यस प्रकार उहाँका सेवकको अपमान गरेर, तिनीहरूले परमेश्वरकै अपमान गरे, र त्यहीँ र त्यतिखेर नै आफ्नो दण्ड भोगे। त्यसै प्रकार, सन्तहरू माथि जानेछन् भन्ने विचारको खिल्ली उडाउने र त्यसको उपहास गर्नेहरू परमेश्वरको क्रोधद्वारा दण्डित हुनेछन्, र तिनीहरूलाई आफ्नो सृष्टिकर्तासित ठट्टा गर्नु हलुका कुरा होइन भन्ने अनुभव गराइनेछ।”

“येशूले आफ्ना जनहरूको झुकेको विश्वासलाई पुनर्जीवित र दृढ तुल्याउन तथा तिनीहरूलाई दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश र स्वर्गमा चाँडै हुन लागिरहेको महत्त्वपूर्ण कार्यलाई बुझ्न तयार पार्न अन्य स्वर्गदूतहरूलाई शीघ्र उड्न आज्ञा गर्नुभयो। मैले ती स्वर्गदूतहरूले येशूबाट महान् शक्ति र ज्योति प्राप्त गरेको र दोस्रो स्वर्गदूतलाई उसको कार्यमा सहायता पुऱ्याउने आफ्नो जिम्मेवारी पूरा गर्न शीघ्र पृथ्वीमा उडेको देखें। स्वर्गदूतहरूले यसरी कराउँदा, ‘हेर, दुलहा आउँदै हुनुहुन्छ; उहाँलाई भेट्न बाहिर निस्क,’ परमेश्वरका जनहरूमाथि ठूलो ज्योति चम्कियो। त्यसपछि मैले यी निराश भएकाहरूलाई उठेको देखें, र दोस्रो स्वर्गदूतसँग एकमत भएर यसरी घोषणा गरेको देखें, ‘हेर, दुलहा आउँदै हुनुहुन्छ; उहाँलाई भेट्न बाहिर निस्क।’ स्वर्गदूतहरूबाट आएको ज्योतिले सर्वत्र अन्धकारलाई भेदी प्रवेश गर्‍यो। शैतान र उसका स्वर्गदूतहरूले यस ज्योतिलाई फैलिन र यसको निर्धारित प्रभाव पार्नबाट रोक्न प्रयास गरे। तिनीहरूले स्वर्गका स्वर्गदूतहरूसँग यसो भन्दै विवाद गरे कि परमेश्वरले मानिसहरूलाई धोका

दिनुभएको थियो, र आफ्ना सबै ज्योति र शक्तिसहित पनि तिनीहरूले संसारलाई खीष्ट आउँदै हुनुहुन्छ भनेर विश्वास गराउन सक्ने थिएनन्। तर शैतानले मार्ग थुन्ने र मानिसहरूको मनलाई ज्योतिबाट विमुख गराउन प्रयत्न गरिरहे तापनि, परमेश्वरका स्वर्गदूतहरूले आफ्नो कार्य निरन्तर जारी राखे....”

“जब पवित्र स्थानमा येशूको सेवा-कार्य समाप्त भयो, र उहाँ परमपवित्र स्थानभित्र प्रवेश गर्नुभयो, अनि परमेश्वरको व्यवस्था समाविष्ट भएको सन्दूकको सामुन्ने उभिनुभयो, तब उहाँले संसारतर्फ तेस्रो सन्देशसहित अर्को एक शक्तिशाली स्वर्गदूत पठाउनुभयो। स्वर्गदूतको हातमा एक पत्रपट राखिएको थियो, र जब ऊ शक्ति र महिमासहित पृथ्वीमा ओर्लियो, तब उसले मानिससमक्ष कहिल्यै ल्याइएको सबैभन्दा भयानक धम्कीसहित एक डरावनी चेतावनी घोषणा गर्‍यो। यो सन्देश परमेश्वरका सन्तानहरूलाई तिनीहरूको सामु उपस्थित भएको परीक्षाको घडी र पीडाको समय देखाई तिनीहरूलाई सतर्क पार्नको निम्ति अभिप्रेरित गरिएको थियो। स्वर्गदूतले भन्यो, ‘तिनीहरू पशु र त्यसको मूर्तिसँग घनिष्ठ संघर्षमा ल्याइनेछन्। अनन्त जीवनको तिनीहरूको एउटै आशा अटल रहनु हो। यद्यपि तिनीहरूको जीवन नै दाउमा पर्नेछ, तिनीहरूले सत्यलाई दृढतापूर्वक समातिराख्नेपछि।’ तेस्रो स्वर्गदूतले आफ्नो सन्देश यसरी समाप्त गर्दछ: ‘यहाँ सन्तहरूको धैर्य छ: यहाँ तिनीहरू छन्, जसले परमेश्वरका आज्ञाहरू र येशूमाथिको विश्वास पालन गर्दछन्।’ जब उसले यी शब्दहरू दोहोर्‍यायो, तब उसले स्वर्गीय पवित्रस्थानतर्फ संकेत गर्‍यो। यस सन्देशलाई ग्रहण गर्ने सबैका मनहरू परमपवित्र स्थानतर्फ निर्देशित हुन्छन्, जहाँ येशू सन्दूकको सामुन्ने उभिनुहुन्छ र तिनीहरू सबैका लागि, जसका निम्ति कृपा अझै स्थिर छ, तथा तिनीहरूका लागि, जसले अज्ञानतावश परमेश्वरको व्यवस्था उल्लङ्घन गरेका छन्, उहाँले आफ्नो अन्तिम मध्यस्थता गरिरहनुभएको छ। यो प्रायश्चित्त धर्मी मृतकहरूका लागि पनि, साथै धर्मी जीवितहरूका लागि पनि गरिन्छ। यसमा ती सबै समावेश छन्, जो खीष्टमाथि भरोसा राखी मरे, तर परमेश्वरका आज्ञाहरूमाथिको ज्योति प्राप्त नगरेको कारण, तिनका विधिहरूको उल्लङ्घन गरेर अज्ञानतावश पाप गरेका थिए।” Early Writings, 245-254.

उही पुस्तकका केही पृष्ठपछि, भर्खरै उल्लेख गरिएका त्यही अवधारणाहरूलाई सम्बोधन गर्दै, सिस्टर ह्याइटले मिलेराइट इतिहासमा भएका ती तीन सन्देशहरूको अस्वीकारलाई खीष्टको इतिहासमा पूर्वछायाँद्वारा संकेत गरिएको थियो भनी पहिचान गर्नुहुन्छ। त्यहाँ उहाँले दुईवटा साक्षी प्रस्तुत गर्नुहुन्छ, जसले एउटा क्रमिक परीक्षाको प्रक्रियालाई चिनाउँछन्, जसमा अर्को परीक्षातर्फ अघि बढ्न प्रत्येक परीक्षामा विजय आवश्यक हुन्छ।

“मैले एक समूह देखें, जो राम्रोसँग सुरक्षित र दृढ उभिएका थिए, र जसले देहको स्थापित विश्वासलाई विचलित पार्न खोज्नेहरूलाई कुनै समर्थन दिँदैनथे। परमेश्वरले तिनीहरूलाई अनुमोदनका साथ हेर्नुभयो। मलाई तीन पाइलाहरू देखाइयो—पहिलो, दोस्रो, र तेस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरू। मेरो साथमा रहेका स्वर्गदूतले भने, ‘हाय उसलाई, जसले यी सन्देशहरूमध्ये कुनै एक ढुङ्गा सार्ने वा कुनै एक पिन चलाउने साहस गर्नेछ। यी सन्देशहरूको साँचो समझ अत्यन्त जीवन-मरणको महत्त्वको विषय हो। आत्माहरूको भाग्य तिनीहरूलाई कसरी ग्रहण गरिन्छ भन्ने कुरामाथि झुण्डिएको छ।’ मलाई फेरि यी सन्देशहरू हुँदै तल ल्याइयो, र मैले देखें कि परमेश्वरका जनहरूले आफ्नो अनुभव कति महँगो मूल्यमा किनेका थिए। त्यो धेरै दुःख र कठोर संघर्षद्वारा प्राप्त गरिएको थियो। परमेश्वरले तिनीहरूलाई पाइला-पाइलामा डोर्‍याउनुभएको थियो, यहाँसम्म कि उहाँले तिनीहरूलाई एउटा ठोस, अचल मञ्चमाथि उभ्याउनुभएको थियो। मैले केही व्यक्तिहरूलाई त्यो मञ्चतिर आउँदै र त्यसको जग जाँच गर्दै गरेको देखें। कतिपयले आनन्दका साथ तुरुन्तै त्यसमा पाइला टेके। अरूहरूले भने जगमा दोष निकाल्न थाले। तिनीहरू सुधार गरियोस् भन्ने चाहन्थे, अनि त्यो मञ्च अझ सिद्ध हुनेथियो, र मानिसहरू अझ धेरै सुखी हुनेथिए। कतिपय त्यसलाई जाँच गर्न मञ्चबाट ओर्लिए र घोषणा गरे कि त्यो गलतरीतिले राखिएको थियो। तर मैले देखें कि प्रायः सबै जना मञ्चमाथि दृढ उभिरहेका थिए र ओर्लिएकाहरूलाई आफ्ना गुनासाहरू बन्द गर्न आग्रह गरिरहेका थिए; किनकि परमेश्वर मुख्य निर्माणकर्ता हुनुहुन्थ्यो, र तिनीहरू उहाँकै विरुद्धमा लडिरहेका थिए। तिनीहरूले परमेश्वरको त्यो अद्भुत कार्यको वर्णन गरे, जसले तिनीहरूलाई त्यो दृढ मञ्चसम्म डोर्‍याएको थियो, र एकतामा आफ्ना आँखा स्वर्गतिर उठाई ठूलो स्वरले परमेश्वरको महिमा गरे। यसले गुनासो गरेका र मञ्च छोडेकामध्ये कतिपयलाई प्रभावित गर्‍यो, र तिनीहरू नम्र मुखमुद्रासहित फेरि त्यस मञ्चमाथि उक्लिए।”

“मलाई ख्रीष्टको पहिलो आगमनको घोषणातर्फ पुनः फर्काइयो। येशूको मार्ग तयार पार्न यूहन्नालाई एलियाको आत्मा र शक्तिमा पठाइयो [पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको प्रतिरूपस्वरूप]। यूहन्नाको साक्षीलाई अस्वीकार गर्नेहरू येशूका शिक्षाबाट लाभान्वित भएनन् [दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको प्रतिरूपस्वरूप]। उहाँको आगमनको पूर्वघोषणा गर्ने सन्देशप्रतिको तिनीहरूको विरोधले तिनीहरूलाई त्यस्तो अवस्थामा राख्यो जहाँ उहाँ नै मसीह हुनुहुन्थ्यो भन्ने सबभन्दा बलियो प्रमाणलाई तिनीहरूले सजिलै ग्रहण गर्न सकेनन्। शैतानले यूहन्नाको सन्देश अस्वीकार गर्नेहरूलाई अझ अगाडि बढाएर ख्रीष्टलाई अस्वीकार गर्न र क्रूसमा चढाउन अगुवाइ गर्‍यो [तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको प्रतिरूपस्वरूप]। यसो गरेर तिनीहरूले आफूलाई त्यस्तो अवस्थामा राखे जहाँ पेन्तेकोस्तको दिनको आशिष् [प्रकाशको पुस्तक अठारको स्वर्गदूतको प्रतिरूपस्वरूप] तिनीहरूले ग्रहण गर्न सकेनन्, जसले तिनीहरूलाई स्वर्गीय पवित्रस्थानमा प्रवेश गर्ने बाटो सिकाउने थियो। मन्दिरको पर्दा च्यातिनुले यहूदी बलिहरू र विधिहरू अबदेखि स्वीकार गरिने छैनन् भन्ने देखायो। महान् बलिदान चढाइएको थियो र स्वीकार गरिएको थियो, अनि पेन्तेकोस्तको दिन ओर्लनुभएको पवित्र आत्माले चेलाहरूका मनलाई पार्थिव पवित्रस्थानबाट स्वर्गीय पवित्रस्थानतर्फ लग्नभयो, जहाँ येशू आफ्नै रगतद्वारा प्रवेश गर्नुभएको थियो, ताकि उहाँले आफ्ना चेलाहरूमा आफ्नो प्रायश्चित्तका लाभहरू खन्याउन सकून्। तर यहूदीहरू पूर्ण अन्धकारमा छोडिए। उद्धारको योजनाबारे तिनीहरूले पाउन सक्ने सबै ज्योति तिनीहरूले गुमाए, र अझै पनि आफ्ना निष्फल बलिहरू र भेटीहरूमा भरोसा गरिरहे। स्वर्गीय पवित्रस्थानले पार्थिव पवित्रस्थानको स्थान लिइसकेको थियो, तापनि तिनीहरूलाई त्यस परिवर्तनको कुनै ज्ञान थिएन। यसकारण पवित्रस्थानको पवित्र कक्षमा ख्रीष्टको मध्यस्थताबाट तिनीहरूले कुनै लाभ पाउन सकेनन्।”

“यहूदीहरूले ख्रीष्टलाई अस्वीकार गरी क्रूसमा चढाएको व्यवहारलाई हेरेर धेरै जना भयले भरिन्छन्; र उहाँमाथि गरिएको त्यो लज्जास्पद दुर्व्यवहारको इतिहास पढ्दा, तिनीहरू ठान्छन् कि तिनीहरूले उहाँलाई प्रेम गर्छन्, र पत्रुसले गरेझैं उहाँलाई इन्कार गर्ने थिएनन्, वा यहूदीहरूले गरेझैं उहाँलाई क्रूसमा चढाउने थिएनन्। तर सबैका हृदयहरू पढ्नुहुने परमेश्वरले, तिनीहरूले अनुभव गरेको दाबी गरेको येशूप्रतिको त्यस प्रेमलाई परीक्षामा ल्याउनुभएको छ। पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको ग्रहणलाई लिएर सारा स्वर्गले अत्यन्त गहिरो चासोका साथ हेरिरहेको थियो। तर धेरै जना, जसले आफूलाई येशूलाई प्रेम गर्ने भनी स्वीकार गर्थे, र क्रूसको कथा पढ्दा आँसु बगाउँथे, उहाँको आगमनको शुभ समाचारको खिल्ली उडाए। त्यो सन्देशलाई आनन्दसाथ ग्रहण गर्नुको सट्टा, तिनीहरूले त्यसलाई भ्रम हो भनी घोषणा गरे। उहाँको प्रकट हुने आशालाई प्रेम गर्नेहरूलाई तिनीहरूले घृणा गरे र मण्डलीहरूबाट बाहिर निकाले। पहिलो सन्देशलाई अस्वीकार गर्नेहरू दोस्रोबाट लाभान्वित हुन सकेनन्; न त तिनीहरू मध्यरात्रिको पुकारबाट नै लाभान्वित भए, जुन तिनीहरूलाई स्वर्गीय पवित्रस्थानको परमपवित्र स्थानभित्र विश्वासद्वारा येशूसँग प्रवेश गर्न तयार पार्नुपर्ने थियो। अनि अघिल्ला ती दुई सन्देशलाई अस्वीकार गरेर, तिनीहरूले आफ्नो समझलाई यति अन्धकारमय बनाएका छन् कि परमपवित्र स्थानतर्फ जाने बाटो देखाउने तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशमा तिनीहरूले कुनै ज्योति देख्न सक्दैनन्। मैले देखें कि जसरी यहूदीहरूले येशूलाई क्रूसमा चढाए, त्यसरी नै नामधारी मण्डलीहरूले यी सन्देशहरूलाई क्रूसमा चढाएका छन्, र त्यसकारण तिनीहरूलाई परमपवित्र स्थानतर्फको बाटोको कुनै ज्ञान छैन, र त्यहाँ येशूको मध्यस्थताबाट तिनीहरू कुनै लाभ पाउन सक्दैनन्। व्यर्थका आफ्ना बलिदानहरू चढाउने यहूदीहरूजस्तै, तिनीहरूले पनि येशूले छोडिसक्नुभएको त्यो कक्षतर्फ आफ्ना व्यर्थ प्रार्थनाहरू चढाउँछन्; र त्यस छलमा प्रसन्न भएर शैतानले धार्मिक स्वरूप धारण गर्छ, र आफूलाई ख्रीष्टियन भनी दाबी गर्ने यी मानिसहरूको मनलाई आफ्नैतर्फ डोर्‍याउँछ, आफ्नै शक्ति, आफ्ना चिन्हहरू, र झूटा आश्चर्यकर्महरूद्वारा काम गर्दै, तिनीहरूलाई आफ्नो पासोमा दृढतापूर्वक बाँधिराख्छ।” Early Writings, 258–261.

Future for America को सेवकाइमार्फत Early Writings पुस्तकका उक्त अंशहरू बारम्बार सिकाइएका छन्। तर यी अंशहरूले चित्रित गर्ने सत्यताहरू यस्ता छन्, जो ध्यान नदिइएका छन्।

मिलेराइट आन्दोलनको इतिहासका मार्गचिह्नहरू बाइबलका अनेक सुधारात्मक आन्दोलनहरूमाथि स्थापित छन्। प्रत्येक सुधारात्मक आन्दोलनमा पाइने मार्गचिह्नहरूसँग केही परिचय नभएसम्म, कुनै सन्देश कहिले “आइपुग्छ” र कहिले “शक्तियुक्त हुन्छ” भन्ने भिन्नताको महत्त्वलाई कसैले बुझ्ने सम्भावना अत्यन्तै न्यून हुन्छ। साथै, समानान्तर

सुधारात्मक आन्दोलनहरूसँग परिचित भएका धेरै जनाले पनि सुधारात्मक आन्दोलनहरूका विभिन्न मार्गचिह्नहरूका केही अति महत्त्वपूर्ण विशेषताहरू छुटाएका हुन सक्ने सम्भावना छ।

“सात गर्जनहरू,” जसले एड्भेन्टवादको आरम्भका घटनाहरू र एड्भेन्टवादको अन्त्यका घटनाहरूको प्रतिनिधित्व गर्दछ, अनुग्रह-अवधि बन्द हुनुअघि ठीक अघि खोलिने ज्योति हो। हामीलाई यो जानकारी दिइएको छ कि “सात गर्जनहरूले” दुवै “पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको सन्देशान्तर्गत घटित हुने घटनाहरूको एक रूपरेखा,” र “भविष्यका घटनाहरू, जो आफ्नो क्रममा प्रकट गरिनेछन्,” को प्रतिनिधित्व गर्दछ। “सात गर्जनहरू” मा अल्फा र ओमेगाको हस्ताक्षर निहित छ।

“पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरूको अधीनमा” घटित भएका “घटनाहरूको रूपरेखा” ले तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको अधीनमा घटित हुने घटनाहरूको प्रतीकात्मक रूप देखाउँछ। जब यूहन्नालाई सात गर्जनहरूले उच्चारण गरेका कुराहरू नलेख्न आज्ञा दिइयो, त्यो आज्ञा दानियेललाई आफ्नो पुस्तक सिलबन्द गर्न दिइएको आज्ञाद्वारा पूर्वप्रतीकित भइसकेको थियो; किनकि हामीलाई जानकारी गराइएको छ कि “सात गर्जनहरूले आफ्ना स्वरहरू उच्चारण गरेपछि, सानो पुस्तकको सम्बन्धमा यूहन्नालाई दानियेललाई जस्तै यो आदेश आउँछ: ‘सात गर्जनहरूले उच्चारण गरेका ती कुराहरू सिलबन्द गर।’”

इजकिएल र यूहन्ना दुवैले सन् 1840 मा पहिलो स्वर्गदूतको सशक्तीकरणको समयमा परमेश्वरका जनहरूले सन्देश खाएको चित्रण गर्दछन्, र अगमवक्ता यर्मियाले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश असफल भएको जस्तो देखिँदा परमेश्वरका जनहरूका बीचमा उत्पन्न भएको निराशाको चित्रण गर्दछन्।

तपाईंका वचनहरू फेला परे, र मैले तिनलाई खाएँ; अनि तपाईंको वचन मेरो हृदयको आनन्द र हर्ष भयो; किनकि, हे सेनाहरूका परमप्रभु परमेश्वर, म तपाईंको नामले कहलाइएको छु। म उपहास गर्नेहरूको सभामा बसेँनँ, न त आनन्दित भएँ; म तपाईंको हातका कारण एकलै बसेँ; किनकि तपाईंले मलाई आक्रोशले भरिदिनुभएको छ। मेरो पीडा किन निरन्तर छ, र मेरो घाउ किन असाध्य छ, जसले निको हुन अस्वीकार गर्दछ? के तपाईं मेरो निम्ति सर्वथा झूटो ठहरिनुहुनेछ, र धोका दिने पानीझैँ हुनुहुनेछ? यसकारण परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, यदि तँ फर्किस् भने, म तँलाई फेरि ल्याउनेछु, र तँ मेरो सामु उभिनेछस्; अनि यदि तँले तुच्छबाट बहुमूल्यलाई छुट्याइस् भने, तँ मेरो मुखजस्तै हुनेछस्; तिनीहरू तँतिर फर्कून्, तर तँ तिनीहरूतिर नफर्किनू। अनि म तँलाई यस प्रजाको निम्ति काँसाको गढवाला पर्खाल बनाउनेछु; तिनीहरूले तँसँग लड्नेछन्, तर तँमाथि प्रबल हुनेछैनन्; किनकि तँलाई बचाउन र छुटकारा दिन म तँसँग छु, परमप्रभु भन्नुहुन्छ। अनि म तँलाई दुष्टहरूको हातबाट छुटाउनेछु, र भयानकहरूको हातबाट उद्धार गर्नेछु। यर्मिया 15:16-21।

यर्मियाले पनि यूहन्ना र इजकिएलले जस्तै सानो पुस्तकका वचनहरू फेला पारेका थिए, र उनले पनि त्यो सन्देश खाएका थिए, तर त्यो सन्देश असफल भएको सन्देश (पानी) बनेको थियो। मानौँ परमेश्वरले झूट बोल्नुभएको थियो, जुन निश्चय नै असम्भव हो, तर “झूट” को आरोपले हबकूकमा चित्रित पहिलो मिलेराइट निराशाको सन्दर्भमा यर्मियालाई अवस्थित गराउने कुञ्जी प्रदान गर्दछ।

म आफ्नो पहरामा उभिनेछु, र बुर्जमा चढेर ठहरिनेछु, अनि उहाँले मलाई के भन्नुहुनेछ र जब म हप्काइनेछु तब म के उत्तर दिनेछु, त्यो हेर्नलाई जागा रहनेछु। तब परमप्रभुले मलाई उत्तर दिनुभयो, र भन्नुभयो, दर्शन लेख, र त्यसलाई पट्टिकाहरूमा स्पष्टसँग लेख, ताकि जसले त्यसलाई पढ्छ, ऊ दौडिन सकोस्। किनकि त्यो दर्शन अझै नियुक्त समयकै लागि हो, तर अन्तमा त्यसले बोल्नेछ, र झूटो ठहरिनेछैन; यद्यपि त्यो ढिलो भएजस्तो देखिए तापनि, त्यसको प्रतीक्षा गर; किनकि त्यो निश्चय नै आउनेछ, त्यो ढिलो हुनेछैन। हबकूक 2:1-3.

परमेश्वरको “हात” द्वारा निर्देशित 1843 को अग्रदूतहरूको चार्टमा पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको दर्शन लेखिएको थियो।

“मैले देखे कि 1843 को चार्ट प्रभुको हातद्वारा निर्देशित गरिएको थियो, र यसलाई परिवर्तन गरिनु हुँदैन; कि अंकहरू उहाँले चाहनुभएको जस्तै थिए; कि उहाँको हात तिनमध्ये केही अंकहरूमा भएको एउटा त्रुटिमाथि थियो र त्यसलाई लुकाइरहेको थियो, ताकि उहाँको हात हटाइएपछि मात्र कसैले त्यो देख्न सकोस्।” Early Writings, 74.

१८४३ को “ठहराइएको समय” चार्टमा प्रस्तुत गरिएको थियो, र त्यही कारणले यसलाई १८४३ को चार्ट भनिन्छ। यो १८४२ मा प्रकाशित गरिएको थियो, हबक्कूकमा दिइएको “दर्शन लेख, र त्यसलाई पाटीहरूमा स्पष्ट गर” भन्ने आज्ञाको परिपूर्तिमा। दर्शन “पाटीहरूमा,” अर्थात् बहुवचनमा, स्पष्ट पारिनु थियो, यसरी यसले जनाउँछ कि प्रभुले १८४३ को चार्टमा भएको त्रुटिबाट आफ्नो हात हटाउनुभएपछि त्यो १८५० को अग्रगामी चार्टमा सच्याइने थियो। त्यस त्रुटिले पहिलो निराशा उत्पन्न गर्‍यो, र यर्मियाले तिनीहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् जसले अगस्त ११, १८४० मा सानो पुस्तक खाएका थिए र १८४३ को ठहराइएको समय असफल हुँदा निराश भएका थिए।

१८४० मा जब यर्मियाले सानो पुस्तक खाए, तब त्यो उनको हृदयको “आनन्द र हर्ष” थियो; तर जब निराशा आयो, तब उनले अब “हर्ष” गरेनन्, र उनी परमेश्वरको “हातको कारण” “एकलै बसे।” परमेश्वरको हातले “कतिपय अङ्कहरूमा भएको एउटा त्रुटि” ढाकेको थियो, जसका कारण यर्मियाले परमेश्वरले झूट बोल्नुभएको हुन सक्ने सम्भावनालाई विचार गर्न पुगे। यर्मियालाई दिइएको प्रतिज्ञा यो थियो कि यदि उनी आफ्नो निराशबाट “फर्किए,” भने परमेश्वरले यर्मियालाई आफ्नै “मुख” तुल्याउनुहुनेथियो। यदि यर्मिया आफ्नो निराशाबाट परमेश्वरतर्फ फर्किएर आफू दश कन्याको दृष्टान्तको ढिलो हुने समयमा रहेको कुरा चिने, भने परमेश्वरले उनलाई त्यस्तो प्रवक्ताको रूपमा प्रयोग गर्नुहुनेथियो, जसले दर्शन ठीक कहिले आइपुग्नुपर्छ र अब उपरान्त ढिलो गर्नुहुँदैन भन्ने कुरा यथार्थ रूपमा पहिचान गराउनेथियो।

यहाँ यी तथ्यहरू प्रस्तुत गर्नुको उद्देश्य यो स्थापित गर्नु हो कि सबै स्वर्गदूतका सन्देशहरूसँगै तिनका “आगमनहरू” र “सशक्तीकरणहरू” जीवन-मृत्युको सन्देश प्रस्तुत गर्छन्, जसले उपासकहरूका दुई वर्ग उत्पन्न गर्दछ। ती तीन स्वर्गदूतहरू क्रमशः अघि बढ्ने परीक्षाको प्रक्रियाका तीन चरणहरू हुन्। हाम्रो अभिप्रेत बुँदाका लागि अझ महत्त्वपूर्ण कुरा यो हो कि, यद्यपि सात गर्जनहरूको समझ १९८९ मा “अन्त्यको समय” को आगमनको केही समयपछि, जब दानिएलका अन्तिम छ पदहरू न्यायको समापनको घोषणा गर्दै उचारिए, पहिचान गरिएको थियो, तैपनि तेस्रो स्वर्गदूतको इतिहासको अन्त्यमा सात गर्जनहरूको अर्को उधाराइ पनि हुन्छ।

एडभेन्टवादको आरम्भको इतिहास १७९८ मा पहिलो स्वर्गदूतको मोहर खोलिनुबाट सुरु हुन्छ, र त्यो यस्तो सत्यको मोहर खोलिनुमा अन्त्य हुन्छ, जसलाई निराशा उत्पन्न गर्न प्रभुले आफ्नो हातले ढाकेर राख्नुभएको थियो। त्यसपछि उहाँले आफ्नो हात हटाउनुभयो (मोहर खोल्नुभयो), र ढिलाइको समयसम्बन्धी सन्देश प्रकट गर्नुभयो।

एडभेन्टवादको अन्त्यको इतिहास सन् १९८९ मा तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको छाप खोलिनुबाट आरम्भ हुन्छ, र यो त्यस सत्यको छाप खोलिनुसँग समाप्त हुन्छ, जसलाई निराशा उत्पन्न गर्नका निम्ति प्रभुले आफ्नो हातले ढाकेर राख्नुभएको थियो। अहिले उहाँले आफ्नो हात हटाइरहनुभएको छ, र यसरी पहिलो निराशा तथा ढिलाइको समयको सन्देशको छाप खोलिरहनुभएको छ। उहाँ जुलाई १८, २०२० को उद्देश्यको छाप खोलिरहनुभएको छ।

यसकारण परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, यदि तँ फर्किस् भने, म तँलाई फेरि ल्याउनेछु, र तँ मेरो सामु उभिनेछस्; अनि यदि तँ तुच्छबाट बहुमूल्यलाई अलग गरिस् भने, तँ मेरो मुखसरह हुनेछस्; तिनीहरू तँतिर फर्कून्, तर तँ तिनीहरूतिर नफर्किस्। अनि म तँलाई यस प्रजाका निम्ति काँसाको किल्लाबन्दी गरिएको पर्खाल तुल्याउनेछु; तिनीहरूले तँसँग लडाइँ गर्नेछन्, तर तँमाथि प्रबल हुने छैनन्; किनकि तँलाई बचाउन र छुटाउन म तँसँग छु, परमप्रभु भन्नुहुन्छ। अनि म तँलाई दुष्टको हातबाट छुटाउनेछु, र भयानकको हातबाट उद्धार गर्नेछु। यर्मिया 15:19-21।